

Michal Tučný

Smrt, i když je tušená, vždycky překvapí... S Michalem Tučným jsme se nevidali pravidelně, ale měli jsme se rádi a vzájemně jsme si jeden druhého vážili. Vždycky jsem považoval Michala Tučného v oboru country hudby za nejstylovějšího zpěváka, který tady kdy byl, a přesto že tento žánr svádí ke zjednodušení, Michal nikdy neporušil styl ani nezbytnou míru vkusu. Myslím si, že neexistuje český ctitel country hudby, kterému by v diskografii chyběly Michalovy dlouhohrající desky, kterých natočil dvě desítky – s Greenhorny, Fešáky, s vlastní skupinou Tučňáci i s nejnovější studiovou skupinou Žízeň. A jsem přesvědčen, že ho natočené snímky přežijí mnoho a mnoho let.

Mockrát jsme si říkali, že spolu něco uděláme, ale nikdy k tomu nedocházelo – také proč? Michal se našel se Zdeňkem Rytířem, jeho způsob psaní mu vyhovoval, a že to bylo spojení ideální, o tom svědčí výsledky.

Nakonec jsme se na jedné jeho desce – s názvem Šťastné staré slunce přece jenom setkali a já v tom vidím určitou osudovost. Text k americkému traditionálu „*Slunce sháním*“ jsem sice nepsal pro Michala, ale pro Evu Olmerovou a to už více jak před dvaceti lety. Michal si Evy Olmerové nesmírně vážil, jejich vztah býval o něco více než pouze kolegiální, a tak, když Evička odešla tam, odkud se už nikdo nevrací, rozhodl se, že natočí desku z jejího repertoáru – jako poctu kamarádce a zpěvačce s velkým Z. A tak se stalo, že píseň byla naše společná první a zároveň nezvratně poslední.

Pohled na smrt lidí dobrých a kvalitních vnuká otázku, proč zrovna oni, když tolik těch nehodnotných a nedobrych se těší dobrému zdraví a pohodě. Ale to už je otázka mezi nebem a zemí a Michal Tučný už možná odpověď na tuto otázku zná.

Pavel Vrba, 1995, do knihy o Michalovi nebo časopisu...